

Mười Năm Về Sau

Contents

Mười Năm Về Sau	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	11

Mười Năm Về Sau

Giới thiệu

Thể loại: Nguyên sang, Ngôn tình, Cổ đại, HE, Tình cảm, Trọng sinh, Thanh mai trúc mã, Cung đình

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/muoi-nam-ve-sau>

1. Chương 1

Editor: Tiêu Tịch Đại Nhân

Beta: Mặc Quân Tịnh Túc

Mây đen che lấp mặt trời, buổi chiều mưa to tầm tã, Tô Y chờ ở trước cửa Trần Quận Tà thị dòng chính phủ Trần Quốc Công, chờ Tà Trạch người trong lòng nàng

Tà Trạch ở trong mưa, mở một thanh dù giấy, chậm rãi đến gần Tô Y. Hắn mày kiếm mắt sáng, lớn lên thật tuấn mỹ, rồi lại mang theo khí khái nam nhi. Quan trọng nhất chính là đáng đứng hẳn tựa hồ vĩnh viễn không bao giờ cong.

Hắn nhìn thấy Tô Y, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó bất đắc dĩ mà mỉm cười: “A Đâu, sao nàng lại tới đây?”

Sau lưng Tô Y vì khấn trương mà hơi hơi phát run, nàng không nghe thấy tiếng nói của mình, chỉ là theo bản năng theo những gì nghĩ lúc trước mà nói: “Trạch ca ca, muội có việc tìm huynh, rất quan trọng, chúng ta đến Yến Nhiên Lạc Công trong đình nói đi.”

Tạ Trạch đời này mộng tưởng lớn nhất chính là có thể thoát khỏi sự kỳ vọng của gia tộc, bỏ bút tòng quân. Cho nên chỗ ở đình, bị hấn đặt tên Yến Nhiên Lặc Công. Bí mật này chỉ có Tô Y mới biết được.

Tạ Trạch không nói gì thêm, chỉ là gật đầu đáp ứng, cứ như vậy cùng Tô Y sóng vai đi tới đình Yến Nhiên Lặc Công. Hai người theo thứ tự ngồi xuống, lúc sau dâng hương rửa tay, dọn xong trà cụ, lúc này mới cho nô bộc lui xuống.

Tô Y ngượng ngùng mặt đỏ bừng, nàng không tự chủ được mà nhìn xem Tạ Trạch, tầm mắt nhìn thẳng hấn, rồi bị hấn phát hiện, trong nháy mắt lập tức dời đi ánh mắt. Thanh thanh giọng nói, Tô Y nếm thử trà rồi mở miệng: “Trạch ca ca.....”

Tạ Trạch không có ngăn lời nàng. Chỉ là an tĩnh mà nhìn nàng, nghe nàng nói chuyện. Nhưng mà Tô Y lại không nói nổi nữa. Nàng nhìn ánh mắt hấn, không biết có phải ảo giác hay không, lại cảm thấy bên trong mang theo sự hiểu rõ và chờ mong.

Ánh mắt này ủng hộ nàng, Tô Y cuối cùng nói: “Trạch ca ca, phụ thân muội đã bắt đầu suy xét hôn sự của muội cùng ngũ tỷ.”

“Phải không?” Tạ Trạch bình tĩnh mà uống một ngụm trà, nói trả lời.

Tô Y có chút e lệ, nhưng mà tên đã lên dây, lại không thể không bắn: “Trạch ca ca, muội thích huynh. Nhưng huynh đối với muội có giống vậy không?”

Tạ Trạch rũ xuống mắt, che đậy cảm xúc trong mắt: “Thực xin lỗi, A Đâu, như muội biết, huynh vẫn luôn xem muội như muội muội mà đối đãi.”

Sắc mặt Tô Y dần tái nhợt xuống, nàng nghẹn ngào mà nói: “Muội không biết, Trạch ca ca, muội không biết.”

Tạ Trạch trước sau không có gương mặt, giọng nói hần hơi hơi phát khô, nhưng mà vẫn tiếp tục nói: “A Đâu, thực xin lỗi. Muội là hậu duệ quý tộc hoàng thất, tự nhiên sẽ có hôn phu tốt, không cần lãng phí thời gian ở trên người huynh. Huynh vẫn luôn xem muội như muội muội, hy vọng về sau muội có thể tìm được nam nhân mình thật sự thích. A Đâu, thực xin lỗi.”

.....

“A Đâu, Tạ Trạch sẽ không cưới con. Hấn là đích trưởng tử, là hy vọng trăm năm của dòng chính Trần Quận Tạ thị, thân là gia chủ tương lai của gia tộc. Làm Phò mã, đối người khác mà nói là dễ dàng chấp nhận để hưởng thụ vinh hoa phú quý, nhưng với hấn thì không phải. Hấn vốn là hài tử lớn lên trong sự vinh hoa phú quý, hấn căn bản khinh thường đi làm Phò mã. Nếu làm Phò mã, hấn ở trong triều sẽ không được đảm nhiệm chức vị quan trọng, hấn làm sao sẽ nguyện ý khát vọng cả đời đều đổ sông đổ biển? Nếu như hấn nguyện ý thì người trong tộc hấn cũng sẽ không nguyện ý.” Hoàng Hậu nhìn nữ nhi của mình mà nói.

A Đâu là công chúa thứ sáu của hoàng thất, nữ danh Tô Y. Giờ phút này nàng đang ngồi quỳ ở bên cạnh bàn, cùng mẫu thân nói chuyện. Váy áo nàng tứ tán nằm trên mặt đất, giống như một đóa đang nở rộ. Giờ phút này nàng rũ mắt, một mảnh trầm mặc.

Nàng rất đẹp. Xương cốt mềm mại, phong tư yếu điệu, khí chất thanh lãnh, khuôn mặt tinh xảo kiều diễm, rất câu hồn đoạt phách. Mi nàng như núi xa không điểm mà lớn, lông mi đỉnh kiều, hai mắt sở sở sinh tình, mũi cao thẳng, môi như chu sa không điểm mà đỏ, là tuyệt hảo mỹ nhân. Bây giờ nàng không nói một lời, cũng đủ để cho người kinh diễm.

Thấy nữ nhi không nói lời nào, Hoàng Hậu thở dài một hơi:

“Nếu con thích Tạ Trạch, không ngại nhìn xem đệ đệ Tạ Hạo của hấn? Phụ hoàng con coi trọng hấn, đã dò hỏi qua ý tứ nhà bọn họ, Tạ phu nhân hôm qua tiến cung, cùng mẫu hậu nói chuyện, có ý tứ muốn cưới con cho Tạ Hạo.”

Tô Y rốt cuộc lên tiếng, nàng ngẩng đầu, không dám tin tưởng mà nói: “Tạ Hạo? Cái tên hại chết mẫu thân Trạch ca ca cũng muốn cưới ta? Hấn xứng sao? Mẫu hậu cho rằng con không biết hấn bị mẫu thân hấn nuôi không dính khói lửa phạm tục, dù ở trong triều làm quan thì người trong nhà đều sợ gây họa, lúc này mới nghĩ để hấn mượn tên tuổi Phò mã một đời áo cơm vô ưu?”

Hoàng Hậu nhú mảy: “Tạ gia năm đó xác thật không phúc hậu, hôn nhân vốn là kết hai họ tốt đẹp, cuối cùng lại nháo thành như vậy. Nhưng Tạ Hạo dù là con vợ kế sinh ra nhưng cũng là con vợ cả dòng chính Tạ gia. Như vậy, hấn cũng là đệ tử do thế gia tôn quý giáo dưỡng, sẽ không kém. Con là công chúa, con xuất giá là ra hàng, người vì quân thần bọn họ. Nếu con chán ghét bà bà (mẹ chồng), không để ý tới là được, nàng cũng không dám làm gì con cả.”

Tô Y phiết quá mức đi: “Con không muốn gả, trừ bỏ Trạch ca ca, ai con cũng không gả.”

Hoàng Hậu cười lạnh một tiếng, sau đó tức muốn học máu mà mở miệng: “Trừ bỏ Tạ Trạch ai con cũng không gả? Con đem thân phận công chúa coi như là gì? Con cho rằng con hưởng thụ vinh hoa phú quý không cần trả giá sao? Phụ thân con là ngôi cửu ngũ, còn muốn dựa hôn sự của con duy trì hoà bình trong triều, hôn sự của con chính là ân điển cho thần tử không phải ai cũng có, huống chi là con?”

Tô Y cười nhạo: “Ngài rút cuộc kéo ra tăng tâm tư kia. Cái gì mà thế gia đệ tử nhân tài tuần kiệt, là phụ hoàng một hai phải lợi dụng ta đưa tới ân điển cho Tạ gia đi. Mà ngài thì sao? Ta ngẫm lại, ngài cứ vội vã giới thiệu Tạ Hạo cho ta là ngóng trông cho Thái tử ca ca có thêm một phần trợ lực của Tạ gia đi.”

Hoàng Hậu cúi đầu, sau đó lại nâng lên. Nàng miễn cưỡng mỉm cười nói: “A Đâu, mẫu hậu dưỡng dục con nhiều năm như vậy, mẫu hậu tự nhận không thẹn với tâm.”

Tô Y cũng nở nụ cười: “Con sẽ gả, nhưng không phải vì ngài, cũng không phải vì Thái tử ca ca, mà là vì thịnh thế thái bình. Ngài nói rất đúng, con là công chúa, con có trách nhiệm của con. Con hưởng thụ mười sáu năm vinh hoa phú quý, cũng nên vì bá tánh làm chút cái gì. Nếu một hồi hôn nhân của con có thể đổi lấy quốc gia thanh bình, con như thế nào sẽ không muốn?”

Gả cho Tạ Trạch là gả, gả cho Tạ Hạo cũng là gả, huống chi Tạ Hạo cũng không phải cái yêu ma quỷ quái gì. Hơn nữa nàng là công chúa, vô luận như thế nào, nàng đều không cần nén giận.

Chỉ là nghĩ đến về sau phải làm đệ muội (em dâu) của Tạ Trạch, Tô Y che lại ngực, có điểm đau. Bất quá như vậy cũng tốt, Tạ Trạch vốn là đối nàng vô tình. Hiện giờ gả cho Tạ Hạo, nàng cũng sẽ hết hy vọng.

.....

Ngồi ở trong kiệu hôn, nghe bên ngoài tiếng bá tánh nghị luận, Tô Y cũng có thể tưởng tượng ra buổi hôn lễ này long trọng. Tuy rằng không phải nàng chờ mong tân lang, nhưng là cả đời khả năng cũng chỉ có một lần hôn lễ có thể làm long trọng như vậy, Tô Y cũng thực thỏa mãn.

Cứ như vậy đi, nàng nghĩ đến, sở hữu tình ti (tình yêu), cũng nên chặt đứt.

Tô Y được thị nữ nâng hoàn thành nghi thức, đã được đưa đến tân phòng. Tân phòng ở phủ công chúa, công chúa sau khi xuất giá đều có thể sở hữu phủ công chúa xây dựng ở ngoài cung. Tạ Hạo còn ở bên ngoài chiêu đãi khách khứa, Tô Y liền một người an tĩnh mà ngồi ở trên giường.

Nàng cầm cái khăn voan, thấy không rõ phòng, nhưng cũng biết căn phòng này nhất định bố trí cực kỳ long trọng. Nàng tưởng tượng thấy phòng hấn là phải có bố trí như thế nào, bất tri bất giác thời gian cũng liền đi qua.

Tạ Hạo say khướt mà vào cửa lúc sau, bọn họ hoàn thành nghi thức cuối cùng, liền cho nô bộc lui xuống, đóng cửa lại.

Tô Y đánh giá Tạ Hạo. Hấn lớn lên thực mỹ, mang theo chút nữ khí, không bằng Tạ Trạch tuấn mỹ anh khí. Lưng hấn cũng không cong, chính là lại không có thẳng Tạ Trạch như vậy.

Tô Y vẫn luôn cảm thấy, một người nam nhân nếu lưng cũng không thẳng được, hấn cũng phế luôn đi.

Tạ Hạo miễn cưỡng làm nàng vừa lòng.

Nàng vươn tay, bắt đầu thay Tạ Hạo cởi bỏ quần áo. Mà Tạ Hạo mặc dù có chút say rượu, nhưng vẫn là vâng theo bản năng nam nhân bắt đầu cởi bỏ xiêm y Tô Y.

Cứ như vậy, một đêm điên đảo gối chăn.

Ngày hôm sau, Tô Y dậy thực muộn. Nương tử vốn dĩ hẳn là dậy sớm đi bái kiến cha mẹ phu quân, nhưng Tô Y là người nào? Nàng là công chúa. Nàng là quân, cha mẹ phu quân là thần, tự nhiên không tới phiên nàng đi bái kiến cha mẹ phu quân.

Cho nên Tô Y chậm chạp rời giường, sau đó mới đi Tạ phủ. Tạ phủ mọi người hành lễ với Tô Y, Tô Y chỉ là nâng Tạ Thừa tướng, miễn lễ hẳn.

Tạ phu nhân sắc mặt không được tốt lắm, nhưng lại không phát tác được, chỉ có thể miễn cưỡng mỉm cười đối Tô Y hỏi phu thê mới tân hôn vài câu. Lúc này bên cạnh Tạ phu nhân đã có thị nữ đi tới, ở bên tai nàng nói nhỏ, sắc mặt Tạ phu nhân lập tức trở nên cực kỳ vui sướng.

Sau đó Tạ Hạo liền ở Tạ phủ, Tô Y một mình trở lại phủ công chúa.

Nàng hỏi thị nữ đi theo nàng từ trong cung vào phủ công chúa:

“Hôm nay ta cảm thấy tất cả thiếu cái gì?”

Kỳ thật Tô Y biết thiếu cái gì, nhưng nàng vẫn là chờ thị nữ trả lời.

Thị nữ quả nhiên đáp: “Công chúa, là đại công tử Tạ gia không ở đó.”

Tô Y nói: “Người đi tra Trạch ca ca..... Đại ca đi đâu.”

Hiện tại nàng là thê tử Tạ Hạo, cũng nên theo hẳn kêu Tạ Trạch đại ca. Tô Y cười khổ, nàng thật sự nên buông xuống.

Thực mau liền có đáp án.

Tạ Trạch đêm qua để lại một phong thư, rời nhà đi ra ngoài. Tuy rằng không có tra được thư từ Tạ Trạch viết cái gì, nhưng hẳn tựa hồ đối với sự an bài hôn sự gia tộc cảm thấy bất mãn, không muốn lại chịu sự khống chế của gia tộc, vì thế tới Phó Tái Bắc.

Tô Y thở dài, hẳn cho tới nay mộng tưởng muốn thực hiện, rốt cuộc chính là..... Trách không được Tạ phu nhân cao hứng như vậy.

Trên chiến trường đao kiếm không có mắt, nếu là Tạ Trạch một không cẩn thận táng thân Tái Bắc, vậy Trần Quận Tạ thị trăm năm vinh quang đều sẽ đem cho Tạ Hạo.

.....

Mười năm lúc sau, phủ công chúa Gia Mẫn.

Tô Y ngồi ở ghế trên, vẫy tay gọi nhi tử Tạ Kính: “Kính nhi, theo mẫu thân tới nơi này.”

Tạ Kính tám tuổi theo lời đi qua, bị mẫu thân ôm chặt. Tô Y ôm chặt lấy Tạ Kính, như là từ trong cái ôm này hấp thu lực lượng.

Nàng nói: “Đại bá phụ Tạ Trạch của con về rồi.”

“Đại bá phụ?” Tạ Kính hoang mang hỏi.

“Đúng rồi,” Tô Y nói, “Năm đó ở Trường An là đứng đầu tứ quân tử. Ngày xưa mẫu thân thành hôn khi đại ca rời đi Trường An, tới Phó Tái Bắc. Hẳn hiện giờ là Phiêu Kị tướng quân, lập tức phải trở lại.”

“Phiêu Kị tướng quân là cái quan chức gì?” Tạ Kính hoàn toàn không có cảm nhận được cảm xúc của mẫu thân, hỏi.

“Địa vị dưới Đại tướng quân, hàng tam phẩm.”

Tô Y nhẹ giọng đáp.

“Mẫu thân,” Tạ Kính rốt cuộc phát hiện, “Người phát run?”

Tô Y run rẩy nói: “Kính nhi, mẫu thân hôm nay mệt mỏi, không bằng con đi xuống nghỉ ngơi trước đi.”

Tạ Kính lo lắng mà nhìn nhìn Tô Y: “Được, vậy mẫu thân con đi trước.”

Đãi Tạ Kính đi rồi, Tô Y phảng phất cả người mất đi sức lực, nằm liệt ngòai ở ghế trên. Đối với việc giữ lễ nghi công chúa mà nói, đây là biểu hiện độ mỗi một của nàng.

Nữ quan Văn Chiêu bên cạnh Tô Y đau lòng mà nhìn nhìn, mở miệng nói: “Công chúa, người nếu là không muốn đi liền không cần phải đi, hoàng gia cũng sẽ hiểu cho ngài, sẽ không trách tội.”

“Bọn họ là không dám trách tội. Ta không phải muốn không đi, ta chỉ là.....” Tô Y không nói tiếp nữa, mà là thay đổi đề tài, “Lần này nghe nói đại ca mang theo đứa con nuôi trở về. Nói là con nuôi, chỉ sợ là hấn ở Tái Bắc cùng nữ nhân vô môi tăng tị với nhau sinh hạ đi.”

“Công chúa.....” Văn Chiêu thở dài.

Tính tình Tô Y công chúa, nếu không phải sinh khí, thì làm sao sẽ nói từ vô môi tăng tị với nhau như vậy đâu.

Tô Y cũng đã nhận ra chính mình tức giận, nàng bỗng nhiên an tĩnh lại, dùng tay che lại mặt: “Chung quy là hài tử của hấn. Ta tưởng ta còn là không đủ yêu hấn, nếu không ta sẽ yêu ai yêu cả đường đi.”

Văn Chiêu nói: “Công chúa, ngài cùng hấn hiện giờ là quan hệ đại ca cùng đệ muội, nếu ngài muốn tốt a. Hiện giờ ngài phải vì tiểu công tử tính toán a, nếu ngài nháo xảy ra chuyện gì”

Tô Y bình tĩnh mà nói: “Người nói rất đúng. Ta nên buông xuống.”

Tô Y nói chính là thật sự, nàng hiện giờ là mẫu thân, không có gì quan trọng hơn so với nhi tử. Đó là chuyện cũ năm xưa, nàng thật sự cần thiết muốn quên mất.

Ngày hôm sau, người Tạ gia sớm tụ tập ở phủ Trấn Quốc Công. Chỉ là chờ thời điểm Tạ Trạch đến, Tô Y không có tới.

Tạ Trạch ở Tái Bắc này mười năm, biến hóa thật sự rất lớn. Hấn từ một công tử thế gia, biến thành tướng quân đi ra thân sơn biển máu.

Hấn vừa đến nhà liền đảo qua mọi người, sau đó phát hiện Tô Y không ở đây.

A Đâu đi nơi nào?

Nhưng hấn biết hiện tại không phải thời điểm hỏi, chỉ phải kiềm chế không phát.

Cùng phụ thân nói xong chuyện cũ, không cùng mẹ kể nói chuyện, trong nhà không có huynh đệ tỷ muội và mẫu thân (ruột) của hấn nên hấn cùng bọn họ đều không thân cận.

Hấn trở lại phòng mình, liền hỏi trung phó bên người:

“A Đâu..... Gia Mẫn công chúa đi đâu?”

Tạ Trạch vẫn là không muốn xưng hô với nàng thành đệ muội, phảng phất làm như vậy thì có thể lưu lại khoảng thời gian đã mất.

Nô bộc hồi bẩm nói: “Gia Mẫn công chúa ở trong phủ công chúa bởi tiểu công tử, hôm nay không có tới Tạ phủ.”

Sắc mặt Tạ Trạch biến đổi, hấn bình tĩnh hỏi: “Tiểu công tử?”

Trong thanh âm hấn bình tĩnh tràn đầy khí thế mưa gió sắp đến sơn mãn lâu.

“Đúng vậy. Gia mẫn công chúa sau hai năm ngài đi rồi sinh hạ Tạ Kính tiểu công tử, nàng tự mình lấy tên.” Nô bộc đáp.

Tạ Trạch bắt tay đặt ở trên thân kiếm. Tư thế này khiến cho hấn tùy thời có thể rút kiếm ra khỏi vỏ, luôn có thể cho hấn cảm giác an toàn. Bây giờ hấn khổ sở, hấn không tự chủ được mà làm ra tư thế như vậy.

Hấn nói với nô bộc: “Thay ta đệ bái thiếp, ta muốn gặp Gia Mẫn công chúa.”

.....

Mười ngày sau, phủ công chúa Gia Mẫn.

“Tướng quân, thỉnh.” Văn Chiêu nói.

Nàng là cố ý tới cửa tới đón tiếp Tạ Trạch, Tạ Trạch là trọng thần trong triều, không thể tùy ý đối đãi.

Văn Chiêu hầu hạ Tô Y nhiều năm, Tạ Trạch và nàng cũng có chút quen thuộc. Hắn mở miệng hỏi: “Ta trở về ngày ấy, A Đầu tại sao lại không có tới phủ Trần Quốc Công?”

Văn Chiêu cười lạnh một tiếng: “Cái kia thì phải hỏi đệ đệ ngài. Nếu không phải chuyện hấn bao nuôi ngoại thất (nuôi tình nhân) bị công chúa phát hiện, công chúa như thế nào sẽ không đi?”

Tạ Trạch nghe được lời này, lại là khổ sở, lại là vui sướng. Hấn khổ sở là nữ nhân hấn yêu nhất không có được đến, rồi lại ti tiện cảm thấy vui sướng là vì nàng không có cùng nam nhân khác bên nhau lâu dài.

Tạ Trạch rũ mắt xuống, không tiết lộ ra chút nào cảm xúc: “Ta quay về sẽ giáo huấn hấn, để A Đầu không cần sinh khí.”

Văn Chiêu cười nhạo: “Công chúa ngày hôm trước đi tìm Tạ Thừa tướng, hấn cũng là nói như vậy, nhưng đến nay đều không có tin tức.”

Tạ Trạch biết Văn Chiêu không vui, cũng không hề nói thêm cái gì.

Tạ Trạch nhìn thấy Tô Y, hấn thế nhưng lập tức sững sờ ở tại chỗ. Tô Y năm nay hai mươi sáu tuổi, tuy rằng là mẫu thân một hài tử, nhưng là vẫn cứ thực mỹ. Nàng mỹ ở chỗ nàng tinh xảo, nàng lãnh đạm, khí chất nàng sống trong nhung lụa.

Cách xa nhau mười năm, Tạ Trạch từng trong thời gian mười năm vô số lần ở trong đầu miêu tả khuôn mặt nàng. Mỗi lần hấn nhớ tới tâm đều sẽ vô cùng đau đớn mà bây giờ nữ nhân này cứ như vậy đứng ở trước mặt hấn. Hấn vốn tưởng rằng mười năm thời gian sẽ làm hấn thành thực, nhưng nhìn thấy nàng trước mặt, hấn vẫn là cái xúc động mao đầu tiểu tử. (đứa trẻ con hay xúc động, bốc đồng)

Hấn thở dài, vô luận bao nhiêu lần, hấn sẽ như cũ vì nàng từ bỏ vinh hoa phú quý của mình, xúc động rời nhà tới Phó Tái Bắc.

Mà Tô Y lại không có nghĩ Tạ Trạch có nhiều ý tưởng như vậy, nàng bình tĩnh mà nhìn Tạ Trạch: “Đã lâu không thấy, đại ca.”

Cái xưng hô này làm tâm Tạ Trạch đau đớn.

Nhưng mà hấn vẫn là cười với nàng, ánh mắt luyến tiếc mấy may dời đi.

Hấn đối nàng nói: “Trước kia nàng đều kêu ta Trạch ca ca, sao hiện giờ kêu ta là đại ca?”

Hấn kỳ thật biết vì cái gì, nhưng hấn tình nguyện làm bộ không biết, hy vọng nàng vì hấn giả ngu mà không thay đổi xưng hô lúc trước.

Nhưng mà Tô Y không có như hấn mong muốn.

Tô Y bình tĩnh như cũ mà nói: “Ta hiện tại là thê tử Tạ Hạo, là đệ muội của ngươi, tự nhiên nên theo hấn kêu ngươi một tiếng đại ca.”

Tạ Trạch ở thời điểm không thể khống chế được biểu tình thì cúi đầu xuống, phảng phất vẫn là mang theo ý cười nói: “Được, đại ca thì đại ca.”

Tô Y không nói gì, bằng vào nhiều năm ở chung, nàng đương nhiên biết Tạ Trạch còn chưa có nói xong. Nàng chờ hấn mở miệng. Chính là, nàng có một loại dự cảm không rõ.

Tạ Trạch nói: “Muội năm đó còn nói ít sao? Muội nói muội yêu huynh.”

Có lẽ là đoán được câu trả lời Tô Y, không đợi Tô Y mở miệng, Tạ Trạch tiếp tục nói: “Năm đó gia tộc an bài Tạ Hạo làm Phò mã của muội, bọn họ không cho phép huynh đem tiền đồ lãng phí ở trên người của muội. Huynh khi đó không thể phản kháng bọn họ, chỉ có thể nghe theo mệnh lệnh của bọn họ. Nhưng huynh thật sự không cam lòng, cho nên ở buổi tối đại hôn của muội, huynh cầm phần mà ra đi, tới Phó Tái Bắc. Năm đó huynh không có năng lực yêu muội, hiện tại huynh đã trở về, không phải năm đó huynh.....”

Tô Y đánh gãy lời hấn nói, nói: “Chuyện đó giờ cùng ta không quan hệ, chuyện đã cũ rồi.”

Tạ Trạch sắc mặt khê biến, nhưng mà hấn vẫn như cũ nói tiếp:

“Huynh yêu muội. Năm đó huynh không có năng lực cho người hạnh phúc, cho nên huynh tới Phó Tái Bắc, hiện giờ huynh có thể cho muội hạnh phúc quyền lực..... Huynh không để bụng muội hiện tại là thê tử của ai, huynh chỉ nghĩ.....”

“Người không để bụng, ta để ý.” Tô Y lại lần nữa đánh gãy hấn, “Ta để ý Kính nhi bởi vì ta chịu ủy khuất. Nghe nói người cũng có một người con nuôi, người không vì hấn mà suy xét sao?”

Tạ Trạch rốt cuộc không nhịn xuống, ở nàng trước mặt hấn vĩnh viễn sẽ không thành thực: “Con nuôi ta, hấn sẽ có cha để vì hấn suy xét, A Đâu, huynh chỉ để ý muội.”

Tô Y bình tĩnh mà nói: “Cám ơn người để ý ta, nhưng thực xin lỗi, ta không yêu người, hiện tại ta chỉ đem người như ca ca. Nếu người không muốn như vậy thì làm huynh muội cũng không thể, vậy tiếp tục nói đi.”

Tạ Trạch xoa xoa thái dương, thống khổ mà nói: “A Đâu, muội thật sự không cần huynh?”

Tô Y thở dài: “Thực xin lỗi, ta không cần người.”

=====

Vào fanpage Mặc Quân Tịnh Túc để theo dõi thêm nhiều truyện khác.

Có người sẽ thắc mắc cách xưng hô của 2 nhân vật ở 10 năm về sau, tại nam chính xưng hô huynh – muội, còn nữ chính xưng hô ta – người?

Để giải thích: Do nam chính vẫn còn lưu luyến với nữ chính, muốn níu lại tình xưa, nên xưng hô huynh – muội, theo 1 cách nói nào đây là cố chấp, không muốn chấp nhận sự thật rằng hai người đã không thể trở về như trước. Còn nữ chính đã quyết tâm dứt bỏ tình cảm với nam chính, không yêu nam chính nữa, và nữ chính là công chúa - quân, nam chính là tướng quân – thần, mà địa vị nam chính cao nên nữ chính xưng hô ta - người là đúng

2. Chương 2

Editor: Tiêu Tịch Đại Nhân

Beta: Mặc Quân Tịnh Túc

Tạ Trạch rống to: “Huynh vì muội ở Tái Bắc giã giụa trên chiến trường suốt mười năm! Mười năm! Muội biết huynh làm như thế nào để đứng lên trên vô số xác chết không, sau đó lại lại lần nữa té ngã..... Cầu xin muội, huynh yêu muội mà.”

Tô Y bình tĩnh mà mở miệng: “Ta cũng vì người thống khổ mười năm. Yêu rồi biệt ly, cầu không được..... Ta chẳng lẽ không dứt vọng tưởng sao?”

Tạ Trạch bình tĩnh lại: “Thực xin lỗi, nhưng huynh năm đó là vì suy nghĩ cho muội. Huynh không có năng lực bảo hộ muội, cho nên mới nói với muội như vậy..... Huynh thật lòng yêu muội.”

Tô Y nhàn nhạt mà cười cười: “Đa tạ người đối tốt với ta, nhưng ta cũng không cần. Nếu ta có thể lựa chọn, ta khẳng định không cần người muốn tốt cho ta. Ta tình nguyện cùng người đi tới Phó Tái Bắc xa xôi, cũng không muốn ở lại Trường An làm thê tử Tạ Hạo. Nhưng bây giờ đều đã qua..... Không có ai có thể giữ lại thời gian. Ta buông xuống, người cũng nên buông xuống.”

Tạ Trạch sờ sờ kiếm của hấn, phảng phất như vậy có thể làm nội tâm hấn giảm bớt thống khổ được một ít.

Hấn cuối cùng chỉ là cười khổ: “Huynh sẽ không buông.”

Tạ Trạch rời phủ công chúa.

Tô Y hỏi Văn Chiêu: “Kính nhi tỉnh rồi sao?”

Văn Chiêu không có trả lời, Tạ Kính bỗng nhiên từ cái bàn bên cạnh bò ra, hô: “Mẫu thân, con ở đây.”

Tô Y sắc mặt đại biến: “Kính nhi, con vừa rồi nghe được cái gì?”

Tám tuổi, Tạ Kính luôn luôn thông tuệ, từ đó tới giờ Tô Y vì hấn thông minh mà kiêu ngạo, hiện tại Tô Y lại cảm thấy bất an.

Khuôn mặt nhỏ của Tạ Kính tiều tụy: “Mẫu thân, đại bá phụ, ông ấy..... Đại bá phụ ông ấy cùng người là quan hệ gì?”

Sắc mặt Tô Y có chút trắng bệch, nằng thở dài một hơi: “Chuyện này không liên quan với con.”

“Như thế nào là không liên quan?” Tạ Kính gầm nhẹ, “Người là mẫu thân của con, ông ấy là đại bá phụ của con. Chuyện của các người như thế nào lại cùng con không liên quan?”

“Mẫu thân cam đoan với con, vô luận như thế nào, đều sẽ không ảnh hưởng đến con.” Tô Y nhàn nhạt mà mở miệng.

Tạ Kính càng sinh khí: “Mẫu thân, nhi tử không phải vì mình, con là lo lắng cho người. Nếu chuyện người cùng đại bá phụ bại lộ, người đời sẽ nhìn thế nào về người?”

Tô Y mở miệng nói: “Con cũng nghe thấy rồi, hiện tại là Tạ Trạch hấn đây đưa không thôi, ta có biện pháp nào?”

Tạ Kính nói: “Con chán ghét ông ấy.”

Ngón tay Tô Y chạm nhẹ cái trán hấn một cái: “Con nha, vô luận như thế nào, đó cũng là đại bá phụ của con. Ân oán của mẫu thân và hấn cùng với con không quan hệ.”

Tạ Kính không có phản bác Tô Y, nhưng hấn là nghĩ như thế nào, chỉ sợ chỉ có hấn biết.

.....

Qua mấy ngày về sau, vào một buổi sáng, Tô Y bị Văn Chiêu vợ vả đánh thức. Tô Y kỳ quái, Văn Chiêu luôn luôn biết nằng buổi sáng ngủ dậy muộn, như thế nào lại đánh thức nằng?

Văn Chiêu là chạy về, gấp đến độ đầy mặt đỏ bừng: “Tiểu công tử cùng Tạ Nghị đánh nhau rồi!”

Tô Y kinh ngạc, hỏi: “Tạ Nghị là người nào?”

Văn Chiêu đáp: “Con nuôi của công tử Tạ Trạch.”

Tô Y lập tức hiểu rõ, sau đó đó là tức giận: “Trang điểm cho ta, ta tự mình đi phủ Trấn Quốc Công.”

Chờ tới khi Tô Y đến phủ Trấn Quốc Công, thì nghe thấy một trận ầm ỉ.

Đứng bên cạnh Tạ Kính là một nam hài người Hồ có cái mũi cao và một con mắt thâm, hấn là là Tạ Nghị.

Tạ Kính ở nơi đó ngửa đầu nói: “Ta không xin lỗi, ta không sai. Hấn vốn dĩ không có mẹ nuôi dưỡng, ta nói sai cái gì?”

Tô Y vừa vào cửa liền nghe được lời này, không có do dự, một cái bàn tay đánh qua.

Tiếng bàn tay thanh thúy vang vọng thính đường, tất cả mọi người ngây ngẩn cả người. Ai không biết Gia Mẫn công chúa cưng chiều nhi tử, ngậm trong miệng thì sợ tan, một năm ngay cả người ở phủ Trấn Quốc Công cũng không thấy được Tạ Kính vài lần. Mẫu thân như vậy, vậy mà sẽ đánh nhi tử?

Tô Y cười lạnh đối Tạ Kính nói: “Bà ngoại ngươi mấy năm trước cũng đã chết, mẫu thân ngươi chẳng phải cũng là không mẹ nuôi dưỡng?”

Tạ Kính cúi đầu, không nói một lời.

Nhưng mà Tô Y như cũ không thuận theo buông tha: “Khác loài? Thiên hạ này ai mà không được cha sinh nuôi dưỡng, thì sẽ bị kêu là dã loại? Cho dù hấn là người Hồ thì bây giờ cũng là huynh đệ của người. Nhưng người rất có bản lĩnh, đối với huynh đệ cũng động thủ. Ta là dạy người như thế nào, ân oán của người lớn không có quan hệ gì với người, yêu cầu người ở chỗ này giáo huấn người khác sao?”

Ăn oán người lớn? Mọi người trong phủ Trần Quốc Công nghĩ tới Tạ Hạo bao dưỡng nữ nhân bên ngoài. Chẳng lẽ Tạ Kính là vì chuyện này phát hỏa? Nhưng mọi người phủ Trần Quốc Công cũng không dám đi hỏi Gia Mẫn công chúa.

Tạ Kính rút cuộc ngẩng đầu, mắt hấn đỏ bừng: “Con không sai. Mẫu thân người dựa vào cái gì mà giáo huấn con? Con chính là muốn đánh hấn, có bản lĩnh thì kêu phụ thân hấn tới!”

Tô Y tức giận công tâm, lập tức hôn mê bất tỉnh.

Mà lúc này đúng lúc này Tạ Trạch đi đến, thấy Tô Y lão đảo về phía sau, vội vàng tiếp được nàng.

Hắn vừa định nhìn kỹ mặt nàng nhưng lại bị Tạ Kính đẩy. Đương nhiên, Tạ Kính không có thể đẩy được hấn, ngược lại lão đảo về phía sau vài bước.

Tạ Trạch vốn đang lo lắng thân thể Tô Y, thế nhưng lại cười ra tiếng, nói: “Ta mang mẫu thân con đi xem đại phu, con cũng đuổi theo đi.”

Tạ Trạch đối với Tạ Kính có cảm tình kỳ thật thực phức tạp.

Tạ Kính là chài tử của đệ đệ mà hấn chán ghét, hấn vốn nên chán ghét Tạ Kính. Nhưng Tạ Kính lại là hài tử của nữ nhân mà hấn yêu nhất, hấn có lẽ nên yêu thương Tạ Kính. Nhưng nữ nhân hấn yêu và đệ đệ hấn chán ghét cùng nhau sinh hài tử, cái thân phận này luôn là lớn nhất trong lòng Tạ Trạch. Nhìn Tạ Kính, hấn phảng phất thấy năm đó mình bất lực như thế nào.

Nhưng cho tới bây giờ, hấn mới phát hiện, hấn vẫn là yêu thích Tạ Kính, rốt cuộc, trong người Tạ Kính vẫn đang chảy dòng máu của nữ nhân mà hấn yêu nhất.

Tạ Trạch đem Tô Y đưa vào trong phòng Tạ Hạo, Tạ Hạo lúc này không ở nhà.

Đại phu rất nhanh thì đến, xem xong liền nói: “Phu nhân trong khoảng thời gian này chỉ sợ ưu tư quá nặng, thân thể vốn là mệt nhọc, hiện nay tức giận công tâm, lúc này mới ngất. Ta viết một phương thuốc, điều dưỡng thật tốt thì sẽ chóng ổn.”

Lúc này trong phòng có không ít người của phủ Trần Quốc Công, Tạ Kính biết nặng nề, cũng không thể mắng Tạ Trạch, cho nên hấn chỉ có thể dùng ánh mắt hung hăng trừng mắt Tạ Trạch.

Tạ Trạch lại không đem phần hận trong mắt hấn để trong lòng, bởi vì hấn giờ phút này đã rất khổ sở.

Hấn đã trở lại, hấn vốn tưởng rằng có thể mang cho Tô Y hạnh phúc, không nghĩ tới lại làm nàng ưu tư quá nặng. Có lẽ hấn thật sự cần phải đi Tái Bắc, đó mới là hấn nơi cuối cùng hấn nên ở.....

Chính là Hoàng Thượng chỉ sợ sẽ không dễ dàng như vậy thả hấn – thần tử công cao hơn chủ này rời đi.

Chỉ chốc lát sau, Tô Y liền tỉnh lại, nhìn đến mình ở trên giường Tạ Hạo, nhớ tới Tạ Hạo phong lưu, nàng cảm thấy một trận ghê tởm. Nàng vội vàng xuống giường, lại thiếu chút nữa té ngã.

Nói là thiếu chút nữa, là bởi vì Tạ Trạch đem thuốc tiến vào đỡ nàng.

Tô Y nhìn đến hấn, sắc mặt lập tức trắng bệch: “Đại ca.....”

Nàng còn chưa nói lời nói, Tạ Trạch liền đánh gãy lời nàng nói:

“Muội yên tâm đi, không ai phát hiện huynh đối với muội..... A Đâu, muội sẽ không ảnh hưởng đến Tạ Kính. Nhưng thật ra Tạ Kính, hấn vừa mới nói tạ tội, còn ở ngoài cửa chờ, muội muốn gặp hấn không?”

Tô Y mím môi: “Trước để ta nghỉ mấy khắc đi.”

Nàng ủy khuất mà nhìn nhìn Tạ Trạch, bọn họ là từ nhỏ cùng nhau lớn lên, nói là thanh mai trúc mã, hai đứa nhỏ vô tư cũng không quá. Có không ít chuyện, nàng đều nói cùng hấn. Cuối cùng Tô Y vẫn là không có nhịn xuống, nàng thở dài, sau đó nhẹ giọng nói: “Đâu biết là sẽ biến thành như vậy đâu? Ta muốn dành cho đứa nhỏ này những thứ tốt nhất, lại đem hấn nuông chiều, dưỡng thành cái tính cách như vậy.”

Tạ Trạch không nói chuyện, Tô Y liền tiếp tục mở miệng: “Lúc trước ta sinh đứa nhỏ này, thời điểm khó sinh, Tạ Hạo ở bên ngoài ngoạn nhạc (vui chơi), không có trở về. Ta một người gian nan sinh hạ đứa nhỏ này. Ta biết Tạ Hạo không yêu đứa con trai này, cho nên ta tìm mọi cách muốn đền bù tình thương của cha

mà Kính nhi thiếu hụt. Nhưng ta yêu thương Kính nhi thì đổi lấy cái gì? Hắn thế nhưng kêu một đứa hài tử cùng tuổi là dã loại. Giáo đường của hắn tại sao lại như vậy..... Ta chưa bao giờ có ở trước mặt hắn nói qua cái này từ mà!”

Tạ Trạch nghe được Tô Y khó sinh, Tạ Hạo lại đối đãi nàng như vậy, nắm chặt nắm tay.

Hắn cảm thấy hận chính mình, nhưng hắn không thể không an ủi nàng nói: “Tạ Nghị có huyết thống người Hồ, trong phủ Trần Quốc Công, Tạ Kính không ngừng mắng quá hắn dã loại. Chỉ là Tạ Kính cùng hắn đánh nhau, lúc này mới bị mọi người biết.”

Tô Y không tiếng động mà nước mắt chảy xuống: “Nhưng hắn cảm thấy chính mình không sai. Hắn chán ghét người, cho nên ghét ai ghét cả tông chi họ hàng nên cảm thấy Tạ Nghị cũng chán ghét.”

Đôi mắt Tô Y thực đẹp, luôn là ẩn ẩn mang tình. Thời điểm nàng khóc càng là ánh sáng hút hồn, tựa hồ như chứa đựng muôn vàn sao trời.

Tạ Trạch sửng sốt chớp mắt một cái, sau đó rũ mắt xuống.

Che dấu ở trong mắt hắn là dã tâm bùng bùng, hắn muốn nàng.

Tạ Trạch gian nan mà nói: “Hắn còn nhỏ.”

Nói, Tạ Trạch thay Tô Y lau nước mắt.

Tô Y lúc này mới phản ứng lại, nam nhân trước mặt đã không phải là thiếu niên năm đó nghe nàng kể khổ, hiện giờ hắn đã là một nam nhân thành thực, hơn nữa đối nàng có tâm gây rối.

Tô Y ngượng ngùng mà quay đầu sang một bên, tránh đi tay hắn, miễn cưỡng mỉm cười nói: “Người nhìn ta, nói lung tung. Đại ca ngươi không cần để ý, coi như không nghe được đi.”

Tạ Trạch buông tay, tràn đầy tiếc nuối.

Nhưng mà hắn nói không nên lời cái gì êm tai nói, chỉ có thể nói:

“Muội nghỉ ngơi một chút, huynh đi tìm Tạ Kính nói chuyện.”

.....

Lúc Hoàng Thượng triệu Tô Y vào cung, Tô Y còn cảm thấy có chút kỳ quái. Tình cảm của phụ hoàng với nữ nhi luôn không sâu, vậy tại sao lại bỗng dưng muốn tìm nàng ôn chuyện? Nhưng mà quân mệnh khó trái, nàng không thể không từ.

Tiến cung, Hoàng Thượng để cho Tô Y ngồi xuống, nói với nàng: “A Đâu à, phụ hoàng hôm nay tới là tìm con có việc.”

Trong lòng Tô Y cười lạnh, trước kia hắn đều kêu nàng là Gia Mẫn, hiện giờ lại kêu nàng A Đâu, nguyên lai là có việc muốn nhờ.

Nhưng mà trên mặt nàng vẫn là cung kính mà mở miệng: “Việc mà phụ hoàng phân phó, nhi thần nhất định làm theo.”

Hoàng Thượng vừa lòng mà cười cười: “Phiêu Kị tướng quân Tạ Trạch con quen biết đúng không? Các con là từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, hiện giờ lại là đại ca cùng đệ muội, hắn là rất quen thuộc mới đúng không?”

Tô Y không biết phụ hoàng nàng suy nghĩ cái gì, vì thế đáp: “Đúng vậy, đại ca thật sự là cùng nhi thần có chút giao tình.”

Hoàng Thượng thở dài: “Ta luôn luôn đem Tạ Thừa tướng coi như huynh đệ mà đối đãi, đối với Tạ Trạch thì xem là nhi tử của ta. Năm nay hắn gần ba mươi còn chưa thành hôn, nghe nói bên người một nữ nhân hầu hạ cũng không có. Người phủ Trần Quốc Công đều không lo lắng sao?”

Tô Y rút cuộc minh bạch.

Trần Quận Tà gia đang bước lên đỉnh cao, lại có một người như Tà Trạch là trọng thần khổng chế binh quyền, phụ hoàng nàng không yên tâm. Phương diện khác muốn dùng phương thức tứ hôn để thay thế việc thăng quan cho Tà Trạch, lại phương diện khác muốn ban cho một người tín nhiệm để giám thị Tà Trạch.

Nhưng này cùng nàng có quan hệ gì? Nàng mới không thể không nghĩ kỹ chuyện này.

Tô Y bỗng nhiên mở miệng: “Phụ hoàng, nhi thần nghĩ, kỳ thật nhi thần cũng không phải cùng đại ca rất quen thuộc.....”

Lời Tô Y còn nói chưa xong, Hoàng Thượng đã ngắt lời:

“Con là nữ nhi của ta, ta còn không hiểu biết con sao? Lúc trước con thành hôn, đã nháo phải gả cho Tà Trạch, đến ta còn biết.”

Sắc mặt Tô Y khê biến, Hoàng Thượng như thế nào biết chuyện này?

Hoàng Thượng thở dài một hơi: “Là mẫu hậu ngươi nói. Nếu không phải nàng nói, ta còn không biết con cùng Tà Trạch từng có một đoạn thời gian như vậy.”

Tô Y vội vàng quỳ trên mặt đất: “Phụ hoàng, nhi thần đã không còn là đứa trẻ ngây thơ, một ít chuyện vụn vặt năm xưa, hiện giờ nghĩ lại đều là chê cười. Nhi thần là thê tử Tà Hạo, sẽ không cùng Tà Trạch có liên hệ gì. Nhi thần.....”

Hoàng Thượng yêu thương mà sờ sờ đầu nàng, lại lần nữa ngắt lời nói:

“Có lẽ con buông xuống, nhưng Tà Trạch còn chưa có buông đi?”

Ấm vé đáng chết, Tô Y mắng ở trong lòng, như thế nào mỗi ngày đều chú ý bát quái nhà người khác!

Tô Y không có trả lời, Hoàng Thượng liền tiếp tục nói: “Hôm nay ta triệu con tiến cung không phải vì quả trách chuyện con và Tà Trạch..... Ta là muốn, nếu là con nguyện ý, không bằng tái giá đi. Chúng ta lúc trước khi bước lên ngôi hoàng đế, cũng là con gái của thảo nguyên, trên thảo nguyên có truyền thống anh chết em kế thừa.”

Tô Y ngây dại, hơn nửa ngày mới hồi phục tinh thần lại: “Phụ hoàng, nhi thần cảm thấy cuối cùng chúng ta vẫn dùng phương thức nhà Hán để thống trị thiên hạ, giờ cách làm của con gái thảo nguyên, không cần noi theo nữa.”

Hoàng Thượng cười ra tiếng tới: “Nhưng ta lúc trước đã hỏi qua Tà Trạch, hắn đã đáp ứng rồi.”

Tô Y tức muốn học máu: “Hắn đáp ứng là chuyện của hắn, nhi thần không muốn chính là không muốn.”

Hoàng Thượng thở dài: “Tốt đi, nếu con không muốn, vậy thì thôi.”

Tô Y trở về phủ công chúa, trong lòng vẫn cứ có chút lo sợ bất an.

Ngày hôm sau, như nàng dự liệu, thật sự đã xảy ra chuyện.

Tà Hạo đã chết.

Tô Y nghĩ tới có lẽ một ngày nào đó nàng sẽ cùng Tà Hạo hòa li, nhưng nàng chưa từng dự đoán được nàng sẽ trở thành quả phụ.

Nhưng mà nàng lo lắng nhất, vẫn là hiện giờ Tà Kính mất đi phụ thân. Không nói đến Tà Kính rốt cuộc không chiếm được tình thương của cha, lấy tính tình được nuông chiều hiện giờ của Tà Kính, nếu là không có phụ thân quản giáo, nên làm cái gì bây giờ?

3. Chương 3

Editor: Mặc Quân Tịnh Túc

Nhưng mà, Tô Y vốn tưởng rằng Tạ Kính sẽ là rất khổ sở, nhưng thực tế thì một chút đau lòng vì phụ thân ly thế (qua đời) cũng không có. Tuy rằng khi gặp người bên ngoài, hắn sẽ biểu hiện vô cùng đau đớn nhưng khi chỉ có một mình Tô Y ở đây, Tạ Kính sẽ cười cười nói nói với Tô Y về đại bá phụ của hắn lại dạy hắn và Tạ Nghị cười ngựa bắn cung.

Tựa hồ là từ sau ngày Tô Y té xỉu tỉnh lại, Tạ Trạch đi tìm Tạ Kính nói chuyện đã xảy ra cái gì, để quan hệ hai người dần dần hòa hợp lên.

Tô Y đối với điều này cảm thấy vui mừng, dù Tạ Trạch, có thể có đảm đương vai trò phụ thân Tạ Kính một phần nào cũng tốt.

Nhưng mà dù nàng yêu thương Tạ Kính, nàng cũng sẽ không vì Tạ Kính miễn cưỡng chính mình mà bên cạnh Tạ Trạch. Tính toán của Tạ Trạch chỉ sợ sẽ thất bại.

Tô Y nói với Văn Chiêu: “Người nói Trần Quốc Công phủ rút cuộc là có chuyện gì xảy ra? Tạ Hạo tại sao chết không minh bạch như vậy?”

Văn Chiêu cũng cảm thấy kỳ quái: “Nô tỳ cũng cảm thấy kinh ngạc, mấy ngày hôm trước Phò mã còn rất tốt đi ra ngoài uống rượu hoa (uống rượu thanh lâu), ai biết thế nhưng nhảy mất liên lý thế.”

“Đúng,” Tô Y dùng tay chống cằm, “Ta kêu Văn Côi đi tra xét, đợi lúc nữa nàng sẽ trở lại.”

Văn Côi quả nhiên rất nhanh đã trở lại, nàng nói: “Ngài còn nhớ rõ nữ nhân mà Phò mã nuôi dưỡng ở bên ngoài không?”

Tô Y ngón tay chọc chọc gương mặt: “Ta nhớ không rõ tên, làm sao vậy?”

Văn Côi đáp: “Nữ nhân kia lúc trước có tình lang, là người trong giang hồ. Tình lang kia rời đi nhiều năm, khi trở về phát hiện nữ nhân của mình đã thành ngoại thất của người khác (tiểu tam nuôi bên ngoài), mà người này còn quyền cao chức trọng, hắn căn bản không có chỗ giải oan. Vì thế, hắn nghĩ dùng phương thức giang hồ để xử lý, nhanh chóng giết chết Phò mã.”

Tô Y hiểu rõ, cười ra tiếng tới: “Nguyên lai là nam tử tranh giành tình cảm, lại nói đến Phò mã vốn không được phép có ngoại thất, trách không được người phủ Trần Quốc Công muốn dấu diếm chuyện này, chỉ thông báo với bên ngoài là chết bất đắc kỳ tử. Cũng thật là khôi hài, mặc cho người quyền cao chức trọng như thế nào, cũng ngăn không được ba thước thanh phong.”

Văn Côi cũng mỉm cười: “Tình lang của nữ ngoại thất kia đang chạy về phía Tái Bắc, không biết là người phủ Trần Quốc Công có thể bắt được hắn hay không đây!”

Tô Y thu liễm tươi cười: “Nội tình Thế gia trăm năm, không biết là nhiều hay ít môn khách, một người trong giang hồ, suy nghĩ kỹ thì vẫn bắt được thôi.”

Văn Chiêu hỏi dò: “Công chúa, chúng ta có cần phải nhúng tay?”

Tô Y chậm chạp không có trả lời, Văn Chiêu đợi hồi lâu, mới nghe được câu trả lời: “Thôi bỏ đi, chúng ta không cần nhúng tay, tùy duyên là được.”

Đối với Tạ Hạo, cảm tình Tô Y rất phức tạp. Một bên, hắn là trượng phu của nàng, là phụ thân hải tử của nàng, một bên, hắn là đệ đệ của người trong lòng nàng, là một nam nhân phong lưu hoa tâm. Thân phận của hắn mâu thuẫn, cực kỳ phức tạp, luôn làm cho Tô Y không rõ nên làm thế nào cho phải. Hiện giờ hắn đã chết, Tô Y không biết có nên xuất hiện loại cảm xúc thờ phào nhẹ nhõm hay không nữa?

“Văn Chiêu,” Tô Y kêu, “Người đi đem Kính nhi mang về đây, đừng để cho hắn cả ngày chạy theo đại ca.”

“Tuân lệnh.” Văn Chiêu trả lời.

.....

Tạ Hạo chết không phải một cái kết thúc, tiếp theo phụ hoàng Tô Y cũng đi theo, ly thế. Tô Y từ Gia Mẫn công chúa, biến thành Gia Mẫn trưởng công chúa.

Sau khi Tạ Hạo chết ba tháng, Hoàng Thượng lại lần nữa triệu kiến Tô Y. Lúc này Hoàng Thượng là bào huynh năm đó của Tô Y, cùng phụ cùng mẫu, Thái tử ca ca.

Đối với người ngoài, hắn là công bố nhớ muội muội, trên thực tế, ý của Tuý Ông không phải ở rượu. (hiểu: ý của Hoàng thượng là ý khác, không phải là vì nhớ muội muội như nói với người ngoài)

Tô Y vào cửa, hành lễ với hắn.

Hắn thực mau để Tô Y lễ miễn, sau đó nói với muội muội: “A Đâu, trăm truyền cho người tiến cung là có việc cùng người thương lượng.”

Trong lòng Tô Y thở dài, nàng tại sao có thể không hiểu rõ tính tình của người ca ca cùng phụ cùng mẫu này chứ?

Quả nhiên, Hoàng Thượng nói: “A Đâu, Phiêu Kị tướng quân Tạ Trạch người nhận thức đi?”

Cùng Hoàng Thượng năm đó hỏi chuyện giống nhau y như đúc, làm Tô Y bực bội cực kỳ.

Tô Y cười lạnh: “Thần muội không quen biết.”

Hoàng huynh của nàng so với phụ hoàng dễ nói chuyện hơn nhiều, Tô Y cũng không có bày ra dáng vẻ cực kì cung kính.

Hoàng Thượng buồn rầu mà nhìn muội muội: “A Đâu, đừng nói giỡn. Trước lúc lâm chung, Phụ hoàng đều đã cùng trăm nói rõ ràng, về chuyện của người và Tạ ái khanh.”

Tô Y thở dài một hơi: “Nếu hoàng huynh đã biết, còn hỏi thần muội làm cái gì?”

Hoàng Thượng mặt nóng đến đỏ bừng: “A Đâu, người thông cảm huynh trưởng nhiều hơn một chút đi. Hiện giờ chiến sự Tái Bắc lại xảy ra, trừ bỏ Tạ Trạch, lúc này có ai có thể làm địch lui bước?”

Tô Y rũ xuống mắt: “Chuyện đó thì cùng thần muội có quan hệ gì đâu?”

“Người không gả cho Tạ Trạch, trăm tâm khó an.” Hoàng Thượng nói.

“Hoàng huynh,” Tô Y khóc lên, “Phu quân thần muội mới mất ba tháng, xương cốt chưa lạnh, người đã bắt thần muội phải gả cho huynh trưởng của hắn, chuyện vi phạm luân lí thường tình đến bậc này, thiên lí khó dung a.”

Tô Y khóc cực đẹp, trên mặt hoa lê dính hạt mưa, trong mắt ba quang liễm diễm.

Hoàng Thượng bị vẻ mặt nàng khóc gây khó xử: “A Đâu, trăm biết tình cảnh người hiện giờ không dễ, nhưng người cũng nên suy nghĩ tới giang sơn xã tắc.”

Tô Y tiếp tục khóc: “Thái tử ca ca, năm đó huynh cùng mẫu hậu đã hy sinh muội một lần, hiện giờ lại còn muốn làm thế với muội một lần nữa sao?”

Đến Thái tử ca ca cũng gọi ra rồi, Tô Y không tin, hoàng huynh của nàng còn có thể tiếp tục nói chuyện này.

Hoàng Thượng quả nhiên ghen một phen, rốt cuộc nói không ra lời.

Hắn nổi giận đùng đùng mà phẩy tay áo một cái, tới tới lui lui mà xoay vài vòng.

Nhưng mà cuối cùng, hắn vẫn quay lại, nhìn Tô Y: “Trễ nhất là tới lúc Tạ khanh bình loạn trở về, người là nhất định phải gả cho hắn.”

Trong nháy mắt, Tô Y cực kỳ hận hoàng gia vô tình vô nghĩa *, còn có Tạ Trạch đáng giận kia.

*Câu này bản convert để là thiên gia, nghĩa là ông trời nhưng tại hạ thấy có vẻ không hợp nên đổi thành hoàng gia

Tô Y hỏi: “Nếu là, nếu là hắn cũng sẽ không trở?”

Nội tâm Tô Y thâm than, quan hệ nàng cùng Tạ Trạch cho tới hiện giờ cũng là chuyện hiếm thấy.

Hoàng Thượng mặt trầm xuống: “Hiện giờ trong triều, trừ hắn, không có người nào có thể làm có lỗi người man rợ Tái Bắc run sợ, hắn còn chưa thể chết được.”

Tô Y kéo lấy long bào Hoàng Thượng: “Hoàng huynh, người đáng thương A Đâu đi. Một nữ không thờ hai chồng a!”

Hoàng Thượng lại đáp nàng: “Chúng ta là những đứa con của thảo nguyên, không câu nệ những tiểu tiết đó.”

“Dù vậy cũng không thể gả cho Tạ Trạch, hắn là đại ca của phu quân thần muội.” Nước mắt Tô Y lại chảy xuống, giống như từng hạt trân châu quý giá.

“Vậy người nói, nên làm cái gì bây giờ?” Hoàng Thượng một bên phất long bào, một bên hỏi.

“Hiện tại Thập Nhất vừa mới cập kê, đúng lúc tuổi trẻ mỵ mạo, vì sao không để nàng gả thấp?” Tô Y hỏi.

Hoàng Thượng thở dài một hơi: “Thần tử không phải dê bò, há có thể làm người mạnh mẽ hôn phối? Tự nhiên là muốn kết thân mà hai bên đều cam tâm tình nguyện mới được. Tạ Trạch kia, trừ người ra, ai cũng không cần, hoàng huynh cũng không thể nê hà a.”

Tô Y cắn răng: “Bộ dáng Thập nhị, thần muội đã từng gặp qua, cùng thần muội có bảy phần giống nhau. Không bằng hỏi Tạ Trạch kia một chút, có thể lấy Thập nhị được không?”

Hoàng Thượng thở dài càng mạnh: “Trẫm đã hỏi qua, hắn nói hắn chỉ cần người.”

Tô Y phảng phất như mất đi sức lực, ngã xuống, ngồi trên mặt đất.

Hoàng Thượng thở dài, cũng không nói gì.

Nhưng mà Tô Y vẫn không có từ bỏ: “Hoàng huynh, không bằng để thần muội đi khuyên nhủ Tạ Trạch?”

Hoàng Thượng nhìn nàng: “Khuyên nhủ Tạ khanh gia? Người có thể khuyên được?”

“Chọn ngày không bằng hôm nay, hiện tại cho gọi Tạ Trạch vào cung đi.” Tô Y nói.

“Cũng được, lúc này coi như trẫm dung túng người.” Hoàng Thượng gật đầu.

Tạ Trạch rất nhanh đã bị tuyên vào cung, hắn hướng Hoàng thượng và Tô Y hành xong lễ, liền đứng lên. Hắn vẫn là giống như năm đó, tuấn mỹ như vậy, dáng người vẫn thẳng tắp như cũ, chỉ là cả người nhiều thêm sát khí trên sa trường đẫm máu.

Tô Y ý bảo Hoàng Thượng rời đi, Hoàng Thượng cũng đi rồi, nhất thời trong cung điện chỉ còn lại Tô Y và Tạ Trạch.

Tô Y bỗng nhiên hướng phía Tạ Trạch quỳ xuống: “Đại ca, ta cầu người, buông tha ta đi.”

Tạ Trạch đầu tiên là ngẩn ngơ, sau đó chạy nhanh tới muốn nâng nàng dậy. Tô Y không muốn đứng lên, nhưng mà chung quy là nam nhân trên chiến trường khí lực lớn, cuối cùng Tô Y vẫn là bị thật cần thận đỡ lên.

Tạ Trạch dù Thái Sơn sập trước mặt cũng không biến sắc, lại bị Tô Y quỳ xuống làm cho sắc mặt trắng bệch. Ở trên chiến trường, chảy nhiều máu như vậy, Tạ Trạch trước nay không đổ lệ lúc này ghen ngào nói: “Muội đừng quỳ xuống với huynh. Huynh yêu muội như vậy, muội muốn cái gì mà huynh không cho muội bao giờ? Muội đừng quỳ xuống với huynh. Muội ở lòng huynh vĩnh viễn là công chúa kiêu ngạo ngày xưa, huynh làm sao có thể để muội quỳ xuống ở đây?”

Tô Y bình tĩnh mà mở miệng: “Ta chỉ cầu người một chuyện, người đáp ứng ta, ta sẽ không quỳ.”

“Chuyện gì?” Trong lòng Tạ Trạch mơ hồ có đáp án.

“Đừng cưới ta.” Tô Y nói.

“Muội tình nguyện quỳ xuống với huynh, cũng không muốn gả cho huynh?”

Tạ Trạch muốn phát cuồng.

“Người là đại ca của phu quân đã chết của ta, thì chính là đại ca ta, đại bá phụ của hài tử ta. Cái thân phận này vĩnh viễn đều sẽ không thay đổi.” Tô Y nhàn nhạt mà mở miệng.

Tạ Trạch rút cuộc cũng không thể kiên nhẫn, hấn ôm chặt nàng. Gương mặt hấn dán sát gương mặt nàng, tầm mắt hấn không có tiêu cự nhìn về phía nơi xa: “Muội chỉ vì thế mà không muốn?”

“Đúng, ta không muốn.” Tô Y trực tiếp thừa nhận.

“Huynh nếu không nói từ bỏ, muội sẽ quỳ xuống?” Tạ Trạch hỏi.

“Đúng.” Tô Y thở dài.

“..... Huynh như thế nào chịu để cho muội quỳ xuống đây? Muội là nữ nhân huynh yêu nhất, huynh ngóng trông muội được hưởng tất cả những điều tốt đẹp và hạnh phúc nhất trên thế gian này. Huynh nguyện muội vĩnh viễn cao cao tại thượng, vĩnh viễn sống trong nhung lụa, không chịu một chút ủy khuất. Huynh đáp ứng muội, huynh không cưới muội. Huynh sẽ đi nói với Hoàng Thượng.” Tạ Trạch cuối cùng cũng nói.

Tô Y trầm mặc một lát, nói: “Đa tạ.”

“Không có việc gì,” Tạ Trạch nói, “Nhưng huynh cũng có một việc cầu muội đáp ứng.”

“Người nói.”

Tạ Trạch nói: “Trừ muội ra, ta ai cũng không cưới. Chuyện này, muội không được ngăn trở, cũng không được khuyên huynh.”

Tô Y sửng sốt, sau đó chần chờ trong khoảnh khắc, mới đáp ứng nói:

“Được.”

Đây là lần cuối cùng Gia Mẫn trưởng công chúa Tô Y cùng danh tướng Tạ Trạch được ghi lại trong sách sử.

Nhưng mà mọi người không biết chính là, sau lúc bế mạc (kết thúc), Tạ Trạch trọng sinh.

Hắn trở về thời gian năm tuổi năm ấy. Hắn trọng sinh, một lần nữa tạo ra thế lực của riêng mình, mười hai tuổi đi tới Phó Tái Bắc, mười bảy tuổi trở về, đã là danh chấn thiên hạ. Hắn thành công mà có cũng đủ lực lượng bảo vệ hắn và tình yêu - Tô Y của hắn.

Vào năm hắn mười tám tuổi, năm ấy, hắn đối vẫn là Gia Mẫn công chúa Tô Y nói: “A Đâu, huynh thích muội, muội cũng có ý với huynh phải không?”

Tô Y đỏ bừng mặt: “Tự nhiên là có.”

Vượt qua thời gian hai đời, bọn họ cuối cùng cũng ở bên nhau.

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/muoi-nam-ve-sau>